

Mesiras Nefesh is Certainly Inherited

Igros Kodesh Vol. 10 pp 122-4

LETTER # 12: THURSDAY EVENING, 21 ADAR II - MARCH 24

ג'פד

This letter was addressed to a girl's club

By the grace of G-d
6 Kislev, 5715
Brooklyn

Blessings and Greetings,

Your letter from 18 Mar-Cheshvan was just received. I was pleased to read in the conclusion that they are continuing to arrange *Farbrengens*, and they speak, explaining ideas which are still unclear to the listeners.

It is self-understood and obvious that I protest with all of my strength the phrase at the end of your letter, "the sea of apathy which is already among us." Surely, even in your opinion, this is more of a poetic phrase than actually describing the situation. Nonetheless, I affirm my protest even against using such a

ב"ה, ו' כסלו, תשט"ו
ברוקלין.

קבוצות הנערות...

ד' עליהן תחינה

ברכה ושלום!

זה עתה נתקבל מכתבן מי"ח
מרחשון. ונעם לי לקרות בסיומו,
אשר ממשיכות בהתועדויות
ומרציאים לפניהן ומסבירים
הענינים, אשר עדין אינם ברורים
לפניהן.

מוכן ופשוט שמוחה הנני בכל עוז
על הפטוי שבסיום מכתבן "ים
הקרירות הנמצא כבר בנו". ובדאי
גם לשיטתן יש פאן יותר מיפי
מליצה מאשר תאור המצב כמו
שהוא. ובכל זה מפרט הנני מחאתי
אפלו נגד שמוש בבטוי זה בתור
מליצה, כיון שעל פי רב משתמש

phrase poetically. The *Yetzer Hara* of every person often uses this argument to reason that although he has a slight hope to change, due to his current situation, it is not worthwhile to struggle being that victory is so distant and difficult.

The foundation for my protest is: For all of these who stem from a Jewish, *Chassidische* home, or from a Jewish family in general, who very recently stood with *Mesiras Nefesh* for multiple months, how much more so for many years, it is impossible that this was not implanted in their souls. It is also impossible that this was not transferred to their sons and daughters as well, being that the characteristics of fathers – especially those expressed in daily life for a considerable time – are imbued in the souls of their sons and daughters, becoming a part of them. Although this is not experienced in a revealed manner when they are placed in different circumstances which do not require *Mesiras Nefesh* for every move, on the inside, it remains complete. Anything gained as the result of a life-threatening struggle under difficult living conditions is impossible to remove and uproot, even willfully. How much more so is it impossible for it to naturally disappear.

All of this, as it relates to them: Their parents endured a difficult battle for decades and emerged completely victorious. A large portion of the chil-

הַיֵּצֵר הָרַע שֶׁבְּכָל אָדָם בְּטַעֲנָה זֹו לְהַסְבִּירוֹ שֶׁתְּקוּנָה קְלָה לּוֹ שִׁישְׁתַּנְּנָה, כִּיּוֹן שֶׁמִּצְבוֹ הוּא בְּאִפְּן כִּךְ וְכךְ וּבְמִילָא אִין כְּדַאי לְהִלָּחֵם בְּעֵת שֶׁהַנִּצְחוֹן רַחוּק וְקוֹשֶׁה בְּמֵאֵד.

הַיְסוּד לְהִמָּחָא שְׁלִי הוּא: בְּכָל אֵלוֹ הַבָּאִים מִבֵּית יְהוּדֵי חֲסִידוּתִי, אוֹ בְּכָל מִבֵּית יְהוּדִים, אֲשֶׁר בְּזִמְנֵי הַכִּי קְרוּב עֲמְדוֹ בְּתַנּוּעָה שֶׁל מְסִירוֹת נֶפֶשׁ כְּמָה חֲדָשִׁים, וְעַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה אִם עֲמְדוֹ כְּמָה שָׁנִים, אִי אֶפְשָׁר שְׁלֵא יִשְׁתַּרֵּשׁ זֶה בְּנֶפֶשׁ, וְאִי אֶפְשָׁר שְׁלֵא יַעֲבוֹר זֶה גַם לְהַבְנִים וְהַבְּנוֹת, כִּי הֵרִי תְכוּנוֹת הָאֲבוֹת - וּבִפְרָט אֵלוֹ הַבָּאוֹת לְיַדֵּי בְטוֹי וְגִלּוֹי בְּחַיֵּי הַיּוֹם יוֹמִיִּים זִמְנֵי מִמְשָׁךְ - נִקְבְּעוֹת בְּנֶפֶשׁ הַבְּנִים וְהַבְּנוֹת וְנַעֲשׂוּ חֵלֶק מֵהֶם. וְאִף שֶׁכְּשֶׁעוֹבְרִים לְתַנְּאֵי חַיִּים אַחֲרֵים שְׂאִינָם דוֹרְשִׁים מְסִירַת נֶפֶשׁ עַל כָּל צַעַד וְשַׁעַל, אִין גְּרָגֵשׁ זֶה בְּגִלּוֹי אֲבָל בְּפְנִימִיּוֹת נִשְׁאַר בְּשִׁלְמוֹת. כִּי כָּל דְּבַר הַנִּרְכָּשׁ עַל יְדֵי זַעֲזוּעִים נֶפְשִׁים וּבְתַנְּאֵי חַיִּים קָשִׁים, אִי אֶפְשָׁר לְשַׁרְשׁוֹ וּלְעַקְרוֹ אֶפְלוּ בְּרִצּוֹן. וְעַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה שְׂאִי אֶפְשָׁר שִׁיאֲבֹד מִעֲצָמוֹ.

וּכְכֹל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הוּא בְּהַנּוּגֵעַ אֲלֵיהֶן: הָאֲבוֹת שֶׁלְּהֵן עֲמְדוֹ בְּמִשְׁךְ עֲשִׁירִיּוֹת בְּשָׁנִים בְּמֵאֲבָק

dren—of you— also took part in this battle to not assimilate into the surroundings, whether actively or passively; the tendencies are engraved on the slate of their hearts and within the depths of their souls. However, afterwards, they entered even more favorable circumstances of life, tricking them that there is no current need to fight for their very existence since there is no one persecuting them and clearly forcing them to convert from their religion, G-d forbid. Then, the instincts which alert them of a threat to their life went to sleep, as is human nature.

Therefore, the threat from an enemy who presents himself as a friend is much greater. The same applies to their situation. If they would be confronted with matters which clearly affront their religious fundamentals, they would certainly not even engage with arguments and replies. They would simply reply "no" with conviction. However, being that this begins with trivial matters—from their perspective—and with small deviations from the path of the King, the King of the world being The Holy One, blessed be He, there is justification for people to fool themselves by saying, "for myself, there is no concern that I will stray from the beaten path. This is only a slight deviation. And even so, when I will desire, I will return to the path of our ancestors, the way of Torah and *Mitzvos*."

קשה ויצאו בנצחון גמור ממנו. וחלק גדול מהן - מן - עצמן לקחו חלק גם כן במאבק זה - שלא להטמע בהסביבה, אם באפן אקטיבי או על כל פנים, באפן פסיבי, הרי חרותות תכונות אלו על לוח לבן ובקרב נפשן פנימה. אלא שלאחר שעברו לתנאי חיים נוחים יותר, אשר הדמיון מטעה שאין נצרכות להאבק עתה על קיומן ואמתית מציאותן, כיון שאין איש ורדף אותן ומכריח אותן באפן גלוי לעבור על דתן חס ושלום, הרי - כטבע בני אדם - נרדמים החושים המזהירים את האדם כשסכנה אורכת לקיומו. ובמילא - סכנת אויב מתחפש בלבושי אוהב גדולה הרבה יותר. והוא הדין במצבן: אם היו באים אליהן בדברים גלויים בהנוגע לעקרי הדת, בודאי לא היו נכנסות אפלו במשא ומתן וטענות ומענות. והיו עונות לא בפשיטות ובתקף. אבל כיון שמתחילים בענינים הקלים - בעיניהן - ובנטיה קלה מדרך המלך, מלכו של עולם הוא הקדוש ברוך הוא, יש מקום לבני אדם לרמות את עצמם ולומר ש"בשבילי אין כל חשש לנטות הצדה מדרך הכבושה, כי אין זה אלא נטיה קלה, ואפלו בזה - מתי שארצה אשוב להדרך דרך אבותינו היא דרך התורה והמצוה."

The saying of my esteemed father-in-law, the Rebbe of blessed memory, is already well known: When a person from the capitol city finds himself lost in a thick forest full of carnivorous animals and plunderous men, he did not arrive in such circumstances suddenly. It is impossible for someone in the capitol city to be spontaneously relocated to a deep forest. The system is first he leaves the city, and then he strays slightly from the king's road, the beaten path. Being that he began to deviate, proceeding on this way even without realizing, he begins to deviate more and more, straying from the road to the lane and from the lane to the trail, until he eventually finds himself far from civilization, even from the ways of others. He then realizes that he is surrounded by wild animals and is endangered by his every move.

The analogue is self-understood.

[We are now] in the days preceding the great day of Yud Tes Kislev, the day of the Alter Rebbe's liberation, who was arrested for his desire to spread the wellsprings of the Baal Shem Tov and the teachings of Chasidus, its directions and customs, to each and every member of the Jewish People. His liberation is also a victory for his approach. May it be Hashem's will that they will understand themselves, not just their external garments, but their internal self and

וּכְבַר יְדוּעַ פְּתָגָם כְּבוֹד קִדְשֵׁי
 מוֹרֵי וְחַמֵּי אֲדַמוֹר זְצוּקֵלָהּ הַ
 נִבְגַּמ זי"ע, אֲשֶׁר כְּשִׁמוּצָאִים
 אִישׁ מַעִיר הַבִּירָה תוֹעָה בְּיַעַר
 עֲבוֹת מְלֵא חַיּוֹת טוֹרְפוֹת וְשׁוֹדְדֵי
 אָדָם, הִנֵּה לֹא בָא לְמַצֵּב זֶה לְפִתְעָ
 פְּתָאוֹם, כִּי אֵי אֶפְשָׁר שֶׁהִנְמָצָא
 בְּבִירַת מֶלֶךְ יִמְצָא עֲצָמוֹ בְּשַׁעֲהָ
 אַחַת אַחֵר זֶה בְּתוֹךְ יַעַר רְחוֹק.
 וְהַ"סְפָר" הוּא שֶׁתַּחֲלָה יֵצֵא
 מִן הָעִיר, וְאַחֵר כִּךָ נִטָּה מִדְּרֹךְ
 הַמֶּלֶךְ, דְּרֹךְ הַכְּבוֹשָׁה, כְּשַׁעֲהָ,
 וְכִיּוֹן שֶׁהִתְחִיל בְּנִטְיָה וְהִלֵּךְ בְּכוֹן
 זֶה, הָרִי, גַּם מִבְּלֵי שִׁירְגִישׁ בְּדָבָר,
 מִתְחִיל לְנִטוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר,
 וְלִתְעוֹת מִן הַדְּרֹךְ אֶל הַשְּׁבִיל
 וּמִן הַשְּׁבִיל לְנִתִּיב עַד שֶׁסּוֹף סוֹף
 מוּצָא אֶת עֲצָמוֹ הִרְחַק מִמוּשָׁב
 וְאֶפְלוּ מֵהִלִּיכוֹת בְּנֵי אָדָם, וְרוֹאֵה
 שֶׁמְסַבֵּב הוּא חַיּוֹת טוֹרְפוֹת וְצַפּוּי
 לְסַכְנָה עַל כָּל צַעַד וְשַׁעַל.

וְהִנְמָשֶׁל מוּבָן.

וּבִיָּמִים אֵלּוֹ שֶׁקָּדָם יוֹם הַבְּהִיר
 י"ט כְּסֻלוֹ, יוֹם יְצִיאָתוֹ לְחַפְשׁ
 שֶׁל רַבְּנֵי הַזִּקְנָן, אֲשֶׁר נֶאֱסַר עַל
 הַרְצוֹן לְהַפְיֵץ מַעֲיָנוֹת הַבַּעַל שֵׁם
 טוֹב וְתוֹרַת הַחֲסִידוֹת הַדְּרוֹכוֹתֶיהָ
 וְהַנְּהַגוּתֶיהָ לְכָל אֶחָד וְאַחַת
 מֵעַם יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר יְצִיאָתוֹ
 לְחַפְשֵׁי הוּא גַּם כֵּן נִצְחוֹן הַשִּׁטָּה
 שְׁלוֹ - יְהִי רְצוֹן מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 אֲשֶׁר יְבִינוּ אֶת עֲצָמוֹ,
 וְלֹא הַלְבוּשִׁים הַחִיצוֹנִים שֶׁלָּהֶן,

the essence of their souls which is conscious of all matters holy to the Jewish People, to Torah and all of its *Mitzvos* and directions. May they find sufficient courage in their souls not to be embarrassed by scoffers, to display in every aspect of their life that they are proud of being raised in *Chassidische* homes and to conduct themselves accordingly in their daily lives. The matter is only dependent on their desire.

With blessing for success in this service—soon and quickly; it should also bring success to all of their other endeavors.

אֱלֹהֵינוּ, פְּנִימִיּוֹת עֲצֻמָּן, וְנִקְדָּת נִפְשָׁן, אֲשֶׁר עֶרְהָ לְכֹל הַקְּדוּשׁ בְּיִשְׂרָאֵל, לְתוֹרָה וּלְכֹל מִצְוֹתֶיהָ וְהַדְּרֹכֹתֶיהָ, וְיִמְצְאוּ דִּי עֵז בְּנַפְשָׁן שְׂלֵא לְהִתְבַּיֵּשׁ מִפְּנֵי הַמְּלַעֲגִים, וּלְהִרְאוֹת בְּכָל אֶרֶץ חַיֵּיהֶן אֲשֶׁר מִתְנַגְּאוֹת הֵן בְּזֶה שְׁנַתְחַנְּכוּ בְּבָתִּים חֲסִידוֹתֵיִם וְגַם מִתְנַהֲגוֹת מִתְּאִים לְזֶה בְּחַיֵּי הַיּוֹם יוֹמֵיִם. וְאִין הַדְּבָר תְּלוּי אֱלֹהֵינוּ בְּרִצּוֹן.

בְּבִרְכַת הַצְּלָחָה בְּעִבּוּדָהּ זֶה - בְּקִרְוֹב וּבְהִקְדָּם, שְׁתֵּבִיא גַם כֵּן הַצְּלָחָה בְּכָל הַעֲוִינִים שְׁלֵהֶן.

My personal takeaway _____

